

Hvaležni medved

Nedelja je bila. Mati je počivala, da bi se malo oddahnila. Voziček je imela pred vrati, otročiček je bil notri. Na klopci pred vrati pred hišo je sedela. Mati je pestovala otročička, pa ga dala spet nazaj v voziček. Tisti hip pri-mendra medved. Mati ga je

poznala, zato ni imela strahu pred njim. Medved pa svojo taco drži proti njej. Mati vidi, da ima veliko špilo v taci. »Oh božec ti, bom ti ven potegnila,« reče mati. Pa kar vzame klešče, ki so bile tam, ker je mož nekaj popravljal, in potegne tisto špilo iz tace. »Oh!« medved je zatulil od same sreče. Pa je vzel otročička iz vozička, ga dal ženi v naročje, vzel voziček in z njim odšel. »Ja, kaj pa boš ti s tem?« reče žena. Mislila je, da ga bo uničil. Čez nekaj časa pripelje medved iz hvaležnosti poln voziček hrušk.

Medved hodi k Macigoju v hruške

Ko so hodili še medvedje po Uršlji gori, je kosmatinec prihajal tudi k Macigoju v hruške. Bile so sladke in dobre. Tresel jih je, da je bilo veselje, nato pa jih je pod drevesom cmokal in se oblizoval. Rajni Macigoj – Bog mu daj dobro – pa premišljuje, kako bi kosmatincu pregnal poželjivost po sladkem sadežu.

Nekega dne mu nastavi gare pod drevo. Kosmati nerodnež stopi nanje. V tem hipu pa gare v tek, z medvedom vred dol po gori v globok jarek. Pošteno si je stresel ude in od jeze je razbil gare, pa je imel Macigoj. In od tega časa medved ne hodi več k Macigoju hruške trest.